

neplýnul obžalovanému žiaden nárok na pominutie zmiených platov a povinností. Preto kvalifikácia podľa § 392 tr. zák. bola vyslovená ne správne. Tým je daný v neprospech obžalovaného J. M. dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p., ktorého treba dbať z úradnej povinnosti. Následkom toho postupoval najvyšší súd z úradnej moci podľa odst. 1 § 33 por. nov. a uvedený trestný čin s pominutím kvalifikácie podľa § 392 tr. zák. kvalifikoval ako zločin padelania verejnej listiny podľa § 391 tr. zák. Ponevác zmenou kvalifikácie sa nezmenil základ pre výmeru trestu obžalovaného J. M. (§§ 393, 96 a 99 tr. zák.) a najvyšší súd shľadal obžalovanému vrchným súdom určený trest za jeho vinne primeraný aj po zmene kvalifikácie, lebo táto zmena není za daných pomerov tak významná, aby činila potrebným sníženie trestu, bol rozsudok vrchného súdu vo výroku o treste ponechaný v platnosti.

Čís. 4992.

Přečinu zneužití úřední moci podle § 471 tr. zák. se dopouští i ten, kdo byv přidělen k pomocné službě ve veřejném úřadě, převzal vykonání služebního úkonu, při němž porušil svoji úřední povinnost.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1934, Zm IV 93/34.)

Obžalovaný V. P., inspektor pohraniční stráže, v době, kdy přednosta celního úřadu byl v kursu, odbavil podloudnickou zásilku transitního zboží do Polska tak, že ji přebalil a dal na polský stroj pod uhlí, takže zboží bylo odňato celnímu dozoru. Tím obžalovaný jednak pomohl podloudníkovi L. S. vyhnouti se zaplacení transitního celního poplatku, jednak způsobil škodu československému eráru. Obžaloba tvrdila, že obžalovaný přijal za tuto nedovolenou manipulaci úplatek 500 Kč. Soud první stolice zprostil obžalovaného tohoto bodu obžaloby s odůvodněním, že přijetí úplatku nebylo obžalovanému dokázáno a že jeho závadné jednání jest jen disciplinárním deliktem. Odvolací soud uznal však obžalovaného vinným, a to přečinem zneužití úřední moci podle § 471 tr. zák.

Nejvyšší soud zmateční stížnost obžalovaného V. P. zčásti odmítl, zčásti ji zamítl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalovaného V. P. byla založena na důvodech zmatku podle § 385, čís. 1 a), b), 3 tr. ř. Při uplatňování důvodu zmatku podle § 385, čís. 1 a) tr. ř. zmateční stížnost z části brojí proti skutkovým zjištěním odvolacího soudu, najmě, pokud namítá, že není žádného důkazu o tom, že obžalovaný V. P. byl zástupcem přednosta celního úřadu, a vede nový důkaz potvrzením celního úřadu v J. Tento postup zmateční stížnosti je nepřipustný hledíc k ustanovení 3. odst. § 33 por. nov., podle něhož přezkoumání napadeného rozsudku s hlediska věcných důvodů zmatku může se dít jen na základě skutkových zjištění v tom rozsudku obsažených. Tato část zmateční stížnosti je tedy zákonem vyloučena. Jinak se podotýká, že odvolací soud nezjistil, že obža-

lovaný V. P. byl ustanoven zástupcem přednosty celního úřadu, nýbrž že přednostu zastupoval, totiž že v jeho zastoupení konal úřední činnost a dále, že toto zjištění je v souhlase s výpovědí obžalovaného V. P. při hlavním přelíčení u prvního soudu, kde tento obžalovaný použil týchž výrazů, které uvedl odvolací soud ve svém zjištění. Ostatně pro ustálení náležitosti přečinu podle § 471 tr. zák. není rozhodno, zda obžalovaný V. P. byl ustanoven zástupcem přednosty celního úřadu, nýbrž stačí, když — jak zmáteční stížnost sama uvádí — byv přidělen ke konání pomocné služby u celního úřadu, převzal vykonání služebního úkonu, při němž se dopustil porušení své úřední povinnosti. I kdyby obžalovaný V. P. nebyl oprávněn odbaviti zásilku v celním řízení, avšak tento úkon na sebe převzal v úřadě, kterému byl službou přidělen, je zodpovědný pro porušení úřední povinnosti při provádění tohoto úkonu. Bezprávné převzetí určitého úředního úkonu za účelem porušení úřední povinnosti bylo by jen přitěžující okolností.

Čís. 4993.

Šetřil-li tiskař předpisů §§ 9 a 17 zákona o tisku, nepřichází jeho zodpovědnost podle čl. III. čís. 3 a 5 zák. čís. 142/1868 ř. zák. (v doslovu § 42 zák. na ochr. rep.) v úvahu; nelze tu použití ani obdoby čl. III. čís. 1 cit. zák. (čl. IV. uv. zák. k tr. zák.).

(Rozh. ze dne 25. dubna 1934, Zm I 733/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zrušil po ústním líčení z podnětu zmáteční stížnosti obžalovaného podle § 290 tr. ř. napadený rozsudek, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 42 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. na ochranu republiky a čl. III. čís. 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. a ve věci samé rozhodl tak, že poukázal na výrok napadeného rozsudku, jímž byl stěžovatel podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin rušení obecného míru podle § 14 čís. 1, 4, 5 zákona na ochranu republiky a přečin šíření nepravdivých zpráv podle § 18 čís. 2 téhož zákona.

D ů v o d y:

Skutková podstata přečinu zanedbání povinné péče podle čl. III. čís. 3 a 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. a § 42 zákona na ochranu republiky, jímž byl stěžovatel jako tiskař uznán vinným, předpokládá, že stěžovatel při tištění tiskopisů, jež svým obsahem zakládaly skutkovou podstatu zločinu nebo přečinu podle §§ 1, 3, 5 čís. 1, 6 čís. 2 a 3, 14 čís. 1 a 2, 15 čís. 3 nebo 16 čís. 2 zákona na ochranu republiky, nešetřil předpisů §§ 9 a 17 zákona o tisku. Tomu tak v souzeném případě není. Z tiskopisů samých — z rozsudku vyplývá, že byly při hlavním přelíčení čteny, ač protokol o hlavním přelíčení se o tom nezmiňuje — je patrné, že obsahují náležitosti, předepsané § 9 tiskového zákona; pokud jde o otázku porušení předpisu § 17 tiskového zákona, jest ji zodpověděti záporně, když rozsudek zřejmě předpokládá a ze spisů též najevo vychází, že povinné výtisky byly včas úřadu ode-